

svømmende, og jo saltere Vandet er, des lettere flyde de, og at det er nødvendigt, at de flyde paa Saltvand for at Fostret i dem kan udblækkes. Men ved Siden deraf maa ogsaa tages i Betragtning, at man ikke ved disse Fredningsbestemmelser, hvorpaa baade det foreliggende Lovforslag og den nugældende Lov ere baserede, kan komme til, som det fra forskellige Sider menes, at man kan op hjælpe Fiskebestanden. Længe før der var Tale om saadanne vidtrækkende Fredningsbestemmelser som dem, der findes i nærværende Lov, have vi haft Tider, hvor det har været smaat med Fiskeriet. Det gælder i særlig høj Grad med Hensyn til Silde, men det gælder ogsaa for adskillige andre; der er Perioder, og der har været Perioder gennem alle Dage, der har været hele Rækker af Aar, i hvilke der saa godt som ikke har været Fisk at opdrive af denne eller af hin Art, og det var længe, før der var Tale om nogen Fredning. Det gælder ikke alene om Silde, men det gælder ogsaa om Rødspætten og andre Sorter Gladfisk, alle til Torsteflægten hørende Arter, de i vore sydlige Bunde forekommende egentlige Ferskvandsfisk, Gedder og Aborrer, og det kan ogsaa til Dels gælde for Nalen. Vi have saadanne Efterretninger fra Øresund, hvor man i lange Tider ingen Fisk har haft, og det før der kunde være Tale om, at man med Datidens tarvelige Redskaber kunde have renfisket Sundet, eller at i det hele taget det Fiskeri, som der breves, kunde kaldes et Rødfiskeri. Det er en Kendsgerning, som ikke kan bestrides, hverken fra den ene eller fra den anden Side. Og se vi nu paa, hvad Fredningen har udrettet, vil det heller ikke kunne bestrides, at Resultater af samme kunne ikke paavises. Til Eksempel er et for Fiskeriet vigtigt Krebsdyr, Rejerne, aftaget i meget betydelig Grad, siden Loven af 1888 udkom, skønt det er saa, at en meget stor Del af vore Farvande ere selvstændig lukkede for alt Baadfiskeri i Mars, April og Maj Maaned, og at endvidere en hyderligere Del af dem er lukket hele Aaret rundt ifølge Vedtægter. Men der viser det sig, eksempelvis for Rejernes Vedkommende, at der ikke kan findes saa meget som en Antydning af, at dette Fiskeri er blevet bedre siden hin Tid, saa det turde i det hele taget være et Spørgsmaal, hvor meget Mennesker overhovedet formaa at udrette ved Fredning. Jeg tror, at vi bl. a. komme til at vente paa at faa et nyt, godt og indbringende Rejefiskeri, indtil Naturen af sig selv atter vil skænke os en saadan Periode. Det synes ogsaa, som om man mere og mere bliver enig om dette; ja, selv den højterede

Indenrigsminister udtalte i Fjor under Behandlingen af Loven om Konventionen med Sverige, særlig med Hensyn paa Rødspætterne i Kattegat, at det overhovedet ikke var muligt at paavise, at en Fredning var nødvendig, og at det endnu mindre var muligt at paavise, at en Fredning var heldig netop paa den Maade, som det blev foreslaaet der. Men det samme, som altsaa gælder for Rødspætterne, som der da var Tale om, kan meget godt overføres ogsaa paa andre Fiskearter, og naar man overfører det paa andre Fiskearter, tror jeg, at man kan sige, at Ministeren ramte Sømmet paa Hovedet, thi naar man ikke kan paavise nogen som helst Nytte af Fredningen, mener jeg, at det er uheldigt at gaa til at faa alt for mange Fredningsbestemmelser indførte i den ny Fiskerilov, idet man ikke kan paavise nogen virkelig Gavn af denne Fredning. Det har ikke været nogen billig Historie at føre den Kontrol, som Loven af 5te April 1888 bestemmer, at der skal øves. Før den Tid var det jo, som bekendt, saaledes, at man ikke havde nogen egentlig Fiskerilov uden for Limfjorden; men samtidig med, at denne Lov udkom, fik man ansat et Tilhyn, som naturligvis skulde varetage forskellige Ting, men ikke mindst denne at kontrollere, at der ikke blev drevet et mod Loven stridende Fiskeri. Jeg har af Statsregnskaberne uddraget Omkostningerne ved dette Tilhyn, og med den højterede Formands Tilladelse maa jeg maaske have Lov til at oplæse Tallene. Fra 1ste Januar til 31te Mars 1889 kostede dette Tilhyn 12,876 Kr. 83 Ø., i Finansaaaret 1889—90 193,721 Kr. 84 Ø., hvoraf imidlertid 143,801 Kr. 39 Ø. ere medgaaede til Bygning af de to Kontrol dampere, som Loven bestemmer skulde bygges. I Finansaaaret 1890—91 kostede Tilhynet 60,046 Kr. 8 Ø., i 1891—92 55,289 Kr. 27 Ø., i 1892—93 66,399 Kr. 26 Ø., i 1893—94 56,976 Kr. 32 Ø., i 1894—95 57,601 Kr. 42 Ø., i 1895—96 58,426 Kr. 12 Ø. Til sammen er det et Beløb af 567,337 Kr. 14 Ø. Paa Finansloven i Aar er der forlangt 59,553 Kr. 25 Ø. Naar man nu ser, hvor meget det andrager aarlig, bliver det ca. 78,362 Kr. paa deene Konto. Ser man dernæst paa Vedtægterne, saa har det heller ikke været nogen ganske billig Historie for Kommunerne. Saa vidt jeg husker, er der oprettet 29 Vedtægter, og Udgiften til de 28 af disse Vedtægter andrager aarlig 13,110 Kr. Lægger man nu dette sammen, bliver Resultatet, at det Kontrolapparat, som der for Tiden er, andrager et aarligt Beløb af 91,472 Kr. Det er et for stort Beløb at anvende til den Ting, naar Kontrollen har